

„Nici frumusețe, nici strălucire”

Miercuri, 28 octombrie 2009

Gili Cârstea

Deoarece a fost, și continuă să fie privită „ca un lăstar dintr-un pământ uscat,” solia 1888 nu are un impact decisiv asupra conștiinței acestui popor. Deși recunoaște că misiunea lui esențială este proclamarea întreitei solii îngerești, el nu are absolut nicio idee despre ce este, sau cum ar trebui proclamată ultima dintre aceste trei solii.

Solia 1888 nu a apărut din neant. Ea are un loc și un rol foarte precis în cadrul evenimentelor finale ale mării controversate; doar când este văzută astfel capătă ea sens și legitimitate.

Urmașii lui Hristos de pretutindeni și din toate veacurile au știut că odată, cândva, cumva, Duhul lui Dumnezeu va fi revărsat asupra bisericii „în măsură bogată,” așa cum văzuse Ioel, așa cum spusese Petru, că vor veni vremile de înviore, ca să poată fi trimis Hristos (Fapte 3:19). Ei au știut și au sperat că va avea loc ceea ce Isaia numise „vindecarea răniilor fiicei poporului Meu,” și că acea vindecare va fi însoțită și produsă de o mare lumină spirituală, de „șapte ori” mai puternică decât fusese ea oricând (Isa 30:26).

Pe temelia mărturiei profetice, și evaluând istoria noastră denominațională recentă în această lumină, putem ușor înțelege că în 1888 sosise timpul pentru vindecarea răniilor profunde a poporului lui Dumnezeu, acea rană mortală produsă în Eden prin despărțirea dintre natura umană și cea divină. Venise timpul pentru repararea stricăciunii esențiale asupra căreia fusesem avertizați: Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă. Venise timpul pentru marea ispășire, marea „punere împreună”; ceea ce omul a despărțit, Dumnezeu dorea să unească din nou.

Cum se putea face acest lucru? Cum putea fi poporul ales atras în această fenomenală lucrare cu „funiile iubirii” și nu prin constrângere, amenințare sau promisiuni copilărești?

Calea lui Dumnezeu s-a dovedit a fi – ca întotdeauna de altfel – o și mai bogată măsură de lumină adițională. A fost, în acest caz special, o „prezentare mai proeminentă” a Mântuitorului, o descoperire proaspătă și uimitoare a „farmecului inegalabil” al lui Hristos. Era o descoperire nouă a neprihăririi Lui, ca răspuns la eterna întrebare pe care omenirea nu o mai punea: De ce a trăit Hristos fără păcat, iar noi nu? Desigur, întrebarea aceasta nu se pune deoarece se consideră că s-a răspuns acceptabil la ea, și că răspunsul este corect.

Greșit! La această întrebare s-a răspuns cu totul incorect, ceea ce a permis „omului fărădelegii” să se așeze pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Mesagerii din 1888 au spus lămurit că povara soliei lor este „taina lui Dumnezeu,” descoperirea intenției eterne a Părintelui nostru ceresc de a deveni Emanuel, adică „Dumnezeu cu noi.” Solia lor trebuia să fie glasul trâmbiței a șaptea, la al cărei sunet să se „sfârșească” taina lui Dumnezeu, să fie adus la împlinire „în noi” sub ochii oamenilor scopul etern al lui Dumnezeu, astfel ca gloatele confuze din Babilon să poată face o alegere corectă între Hristos și Baal.

Așa cum știm, glasul acestei trâmbițe a fost sugrumat „prin acțiunea propriilor noștri frați,” și ținut astfel departe de biserică și de lume. Ceea ce trebuia să fie o „mare strigare” a încetat, iar biserica rămășiței bâjbâie încă încercând să apuce eluziva redeșteptare a adevăratei evlavii de care știe că are nevoie.

Acesta este contextul în care cerul plănuise să aducă lumină nouă, de „șapte ori” mai puternică decât cunoscuse biserica vreodată, ca să se poată face „tămăduirea răniîi fiicei poporului Meu,” așa cum spusese profetul Isaia odată. Ea punea în lumina reflectoarelor prețioasă doctrină a Sanctuarului, geniul mișcării advente, rămas în ruină de generații nenumărate. Cu 40 de ani înainte începuse „vindecarea” pentru sfinții generațiilor trecute, adormiți în Hristos. Acum sosise timpul ca vindecarea să „treacă la cei vii,” și astfel Marele nostru Preot să fie eliberat din funcția de purtător de păcate.

Dar Azazel a reușit să scape, deoarece s-a dovedit că „omul potrivit,” a cărui misiune era să-l ducă în pustie, era complet rupt de realitate, preocupat de rutina zilnică a „țarinei” și „ogorului” evangheliei în care era implicat, și care îi obtura întreg orizontul spiritual. Și atâta timp cât Azazel zburdă liber prin tabără, nu există nicio șansă ca Ziua Ispășirii pentru cei vii să poată avea loc.

Așa se explică de ce solia 1888 continuă să fie, în ochii acestui popor, ca un „lăstar dintr-un pământ uscat,” fără frumusețe sau strălucire care să ne atragă privirile. Nu este băgată în seamă.

Se va vedea însă, curând, că ea a fost piatra din capul unghiului teologiei care va face pământul să fie luminat de slava caracterului lui Dumnezeu, care va

alunga de pe tronul lui Dumnezeu pe impostorul care acum se dă drept Hristos, și va aduce rămășița la Nunta Mielului oricât s-ar împotrivi stăpânitorul acestei lumi.

Nu există altă soluție la încropeala laodiceană.